

еше дѣ ся намѣрваше. Веднѣга чу свирки, но чинеше му ся че сѣ много надалѣчь. Той отиде къмъ тѣзи умилны свирки и стигна най-послѣ при єдинѣ голѣмъ палатъ, дѣто ся чуехѣ да свирѣть. Вратарѣтъ го попыта що тражеше, а князѣтъ му приказа случкѣтъ си. „Добрѣ дошли, му рѣче този чловѣкъ, чекатъ ви да вечерате, защото бѣлата кошута є на Господаркѣтъ ми, и секой пѣтъ, когато ѣхъ пуци да излѣзне, зарѣчя ѣ за да ѣ доведе дружество.“ Въ сѣщо врѣме вратарѣтъ свирна, и много слугы ся явихѣ съ свѣтила, които отведохѣ княза въ єдно много добрѣ освѣтленно обиталище. Покѣщныѣ постилкы на туй обиталище не бѣхѣ великолѣпны, но сичкыѣ бѣхѣ толко чисты и толко добрѣ нарѣдены, щото задоволвахѣ чловѣческыя поглѣдѣ. Кѣщната ступанка му ся веднѣга яви. Князѣтъ заслѣпе отъ нейнѣтъ хубость, и като ся хвърли прѣдѣ краката ѣ, неможеше да продума, толко ся бѣше прѣнесалъ да ѣ мо-три. „Дигнете ся княже мой, му рѣче тя, като му пружи рѣкѣ. Драго ми є за удивленїето, което ви-причинявамъ: Виждате ми ся толко обычливѣ, щото желяѣ отъ сѣ сърдце да не бѣдете този, който ше мя оттѣгли отъ тази самотѣ. Азъ ся наричамъ *Исшинна-Слава*, и сѣмъ безсмъртна. Азъ живѣѣ въ този палатъ отъ памти вѣка и чѣкамъ да ся оженѣ. Много царє доходихѣ да мя видѣтъ; но колкото и че ми ся заклѣхѣ за вѣчнѣ вѣрность тѣ, не стояхѣ на думѣтъ си и мя оставихѣ за най-срамотна прѣдѣ моитѣ непрїатели. — Ахъ! хубава княгино, рѣче Драганъ, може ли да вы заборави нѣкой, когато вы види веднѣжъ! Заклѣвамъ ся, че щѣ само васъ да обычамъ, и отъ сега вы избирамъ за царицѣ. — И азъ вы приімамъ за мой царъ, му рѣче *Исшинна*.